

Integreren in Boazum (8) – De Nacht Fan

Arnaud Bom en Antje Visser

Zwarte shirts, wapperend aan een waslijn, met knallende letters en een stoere afbeelding van een motor. Dat is onze eerste kennismaking met De Nacht Fan Boazum. Het straalt iets uit van het Bennie Jolink-/boerenrockgevoel. Als Arnauds broertje aan zijn Friese collega vertelt dat wij naar Boazum verhuisd zijn, begint die gelijk over De Nacht. Het beste tentfeest van Fryslân zou het zijn. Onze interesse is gewekt.

Hoe langer we in Boazum wonen, hoe vaker De Nacht opduikt. De tulpen rond de kerk, het bandje in het café op Koninginnedag, de peuterspeelzaal: allemaal mede mogelijk gemaakt door De Nacht Fan Boazum. Alsof er een mysterieuze suikeroom in het dorp woont, die hier en daar met een cheque flappert. Tijdens onze eerste zomer horen we steeds wildere verhalen, zodat het evenement in ons hoofd epische proporties aanneemt.

Begin oktober is het dan zover. Plotseling verrijst in een weiland het geraamte van een enorme tent. De langste van Fryslân, zo was op een aanhanger buiten het dorp al te lezen. Heftrucks zijn druk in de weer, mannen op klompen geven instructies en het eerste urinoir staat al.

Modder

Op de avond zelf blijkt onze altijd goedlachse buurman in een strenge verkeersregelaar te zijn veranderd. In reflecterend pak weert hij gedecideerd alle pottenkijkers uit het dorp. Later zien wij ook dorpsgenoten in andere rollen: keuvelende parkeerwacht, gestreste kaartjesverkoper, sexy barman en stoere garderobejuffrouw.

Een Amsterdamse vriend is op zijn nette schoenen naar Friesland gekomen. Randstedelijke dwaasheid, zo blijkt al snel. Een tentfeest is: oude kleren aan, modder op je klompen, pissen in een weiland en gaan slapen op een oude oplegger als de zon opkomt. Waar normaal gesproken nog geen koe te bekennen is, schreeuwen nu drieduizend mensen mee met een coverband. Wat vooral indruk maakt zijn de malloten die in een paal omhoog klimmen om een bierdouche te krijgen.

Garderobe

Onze tweede Nacht staat in het teken van de garderobe, die de ouders van de peuterspeelzaal mogen uitbaten. Op vrijdagmiddag helpt Arnaud de tweeduizendpersoons kapstok in elkaar te zetten. In de tent is ook al een groepje mannen aan het werk: het podium hufferproof maken, bierfusten sjouwen en natuurlijk koffiedrinken en slappe verhalen vertellen. Boazumers nemen ervoor vrij. Dit weekend is het dorp gastheer en men doet er alles aan om te zorgen dat het een mooi feestje wordt.

Ook tijdens De Nacht zijn de taken in het dorp netjes tussen de seksen verdeeld. Als Krobbehonk-moeder mag Antje het garderobewerk voor haar rekening nemen. Omdat er na haar shift te weinig mensen zijn, springt ze nog even bij. Zo rent ze uiteindelijk zeven uur achter elkaar rond met jassen, muntjes en garderobebriefjes. Om half drie vallen er plotseling druppels van het plafond. Een lek in het tentdak? 'Nee, zweet', zegt buurvrouw M. nonchalant, alsof ze de naam noemt van een gerecht dat Antje niet kent.

Vanzelfsprekend

Tegen drieën blijken de garderobedames met wie Antje zojuist nog gezellig over Johannes Rypma stond te roddelen, te zijn vervangen door een groep mannen op stevige kaplaarzen. Op dit tijdstip is er geen plek meer voor begripvolle vrouwen die aangeschoten pubers helpen zoeken naar een jas waarvan het nummertje kwijt is.

Moe maar tevreden gaat Antje naar huis, trots op haar inzet voor het dorp. Toch ervaart ze nog een groot verschil met de inheemse bevolking. De echte Boazumer springt bij waar hij kan, hopt van taak naar taak – alles gaat even geroutineerd en vanzelfsprekend – en ligt pas om negen uur in bed na een uitgebreide nazit. Helpen is niet het juiste woord voor wat hij doet: je helpt toch niet op je eigen feestje?

Slapen

Arnaud is ook gepolst voor de shift van half drie tot half zes, maar daar heeft hij zich slinks onderuit weten te praten. Als Antje hem de volgende ochtend vertelt over de mentaliteit van zijn dorpsgenoten, schaamt hij zich een beetje. Maar hij heeft wel heerlijk geslapen.